

ΟΙ ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΕΙ...

Οι συγκεντρώσεις της **28ης Φεβρουαρίου** αφήνουν πίσω τους ένα ηχηρό αποτύπωμα. Όλοι (κυβέρνηση, think tanks, κόμματα, μμε) διαβάζουν το συγκεντρωμένο πλήθος με όρους στατιστικής και ψήφων, «εθνικού πένθους», «αγανάκτησης» και «προσδοκίας ενός καλύτερου κράτους». Είναι μια βολική ανάγνωση: η διάχυτη κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή -όχι μόνο για τα Τέμπη- είναι φρόνιμο να ομογενοποιηθεί κάτω από πάνδημες «εθνικές ανάγκες» γιατί είναι επικίνδυνη. Να μπει σε καλούπια **νομιμοφροσύνης και «ειρηνικής διαμαρτυρίας»**. Να δώσει το «παρόν» στο Σύνταγμα -σαν να μην επρόκειτο για απεργία- αλλά για κάποιο **σοσιαλδημιτικό event**. Να γίνει η υπόθεση των Τεμπών ένας γρίφος που θα λύσουν «εμπειρογνώμονες» και «αδέκαστοι δικαστές». Ο κόσμος που κατέβηκε στους δρόμους έπρεπε με κάποιο τρόπο να συμμορφωθεί σε ένα *savoir vivre* οριζόμενο από κάποιο **αφαιρετικό «κοινό πένθος»**, να οριστεί ο ίδιος ως διαρκές θύμα (αγαπημένος ρόλος της αριστεράς) που επιζητά μόνο λίγη κρατική φροντίδα και στοργή και όχι να εκφράσει την οργή του για τη συμπίεση που δέχεται πολύπλευρα. Να αγανακτήσει για τη «συγκάλυψη» ξεχνώντας κάτι βασικό, ότι υπάρχει μια «συγκάλυψη» μόνιμη και συγκεκριμένη: **στον κόσμο του κράτους, των αφεντικών και της πατριαρχίας, «ατυχήματα» συμβαίνουν σε αναλώσιμες ζωές**. Δεν είναι μόνο λοιπόν τα τρένα, αλλά όλη η καθημερινότητα: από τα εργατικά ατυχήματα στους χώρους δουλειάς (45 νεκροί ήδη το 2025), τις «εξοστρακισμένες» σφαίρες της αστυνομίας σε σώματα «ανεπιθύμητων», μέχρι τις δολοφονίες μεταναστ(ρι)ών στα σύνορα...

Το πλήθος που κατέβηκε στον δρόμο στις 28/2 **δεν ήταν ενιαίο**. Κάποια βρέθηκαν εκεί γιατί αναγνώριζαν στην υπόθεση κομμάτια της δικής τους ζωής, του θυμού και της λύπης τους. Κάποιοι άλλοι έκαναν χρήση του πένθους: τα μικρά και μεγάλα αφεντικά που φρόντισαν να κάνουν επίδειξη φτηνής ευαισθησίας και να κλείσουν τις επιχειρήσεις τους εκείνη τη μέρα, μέρα γενικής απεργίας. Ένα κομμάτι των διαδηλωτών συμμετείχε στην απεργία δηλώνοντάς το από τις προηγούμενες μέρες δημιουργώντας ένα κύμα, μια ταλάντωση που διαδοχικά μεταφερόταν και σε άλλες/ους που ενθαρρύνονταν και έπαιρναν την απόφαση να συμμετέχουν. Έτσι εξαναγκάστηκε μεγάλο μέρος των επιχειρήσεων να «προσχωρήσει» στην απεργία, αφενός για να μην

αποκαλυφθεί η μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων τους και λειτουργήσει στη συνέχεια ως παρακαταθήκη, αφετέρου ήταν ένας τρόπος να πουλήσουν ευαισθησία και «αλληλεγγύη» προς τα θύματα και τους συγγενείς τους.

Η 28η Φεβρουαρίου στην Αθήνα όμως ήταν ένα ραντεβού: για όλα εκείνα τα κοινωνικά κομμάτια των από κάτω που την τελευταία 5ετία έχουν βιώσει την **πολύπλευρη ασφυξία**, από τις υγειονομικές καραντίνες ως την «πληθωριστική κρίση». Εκείνα τα κομμάτια που βιώνουν καθημερινά τι σημαίνει να είσαι αναλώσιμος/η και πόσο φτηνή είναι η ζωή τους. Και βέβαια εκείνα τα κομμάτια που εδώ και αρκετό καιρό βιώνουν τη δική τους ασφυξία, με την ευρύτερη στοχοποίηση, ποινικοποίηση και έλεγχο σε δρόμους, πλατείες και γήπεδα: νεολαίτες/οι και οπαδοί. Και ήταν όλα αυτά που συγκρούστηκαν για ώρες με τις δυνάμεις καταστολής.

Έλειπαν βέβαια εκείνα τα κομμάτια των καταπιεσμένων, οι μετανάστες/ριες, που ειδικά τα τελευταία χρόνια βιώνουν ένα γενικευμένο καθεστώς εγκλεισμών, «ατυχημάτων» και μαζικών θανάτων. Το «έγκλημα της Πύλου» με τις εκατοντάδες πνιγμένους/ες από τους λιμενόμπατσους, μόνο ως απόηχος έφτανε στη ζυγαριά της «αξίας της ανθρώπινης ζωής» και της «συγκάλυψης».

Η αριστερά του κράτους και τα κόμματά της (μαζί με όλο τον υπόλοιπο βόθρο των μμε και της ακροδεξιάς) φρόντισαν να παίξουν για άλλη μια φορά τον γνωστό τους ρόλο: **να λιβανίζουν πριν και μετά την απεργιακή συγκέντρωση το εικόνημα της αγίας νομιμότητας**. Ταυτόχρονα βέβαια μιλούσαν για «πτώσεις κυβερνήσεων» και «λαϊκή οργή που θα βγει στους δρόμους στις 28/2» και άλλα τέτοια πομπώδη. Θα μπορούσε κάποιος όχι και τόσο αφελής να ρωτήσει «αλήθεια πώς πέφτουν οι κυβερνήσεις;» και πώς εκφράζεται στον δρόμο η οργή; Με γκριμάτσες δυσαρέσκειας προς το κοινοβούλιο; Με οργίλα stories στα social; Στην πραγματικότητα **η προβοκατορολογία για τα «στημένα από την αστυνομία επεισόδια»** είναι η αποτύπωση του φόβου της αριστεράς και των απανταχού φίλων της αστυνομίας για το ίδιο το πλήθος των υποτελών, τις δυνατότητές του, το βίωμα και την οργή του. Όλα αυτά δηλαδή που όταν εμφανίζονται στο ιστορικό προσκήνιο σαρώνουν τις κανονικότητες.

3/2025

ΠΕΤΡΕΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

